

Posudek vedoucího diplomové práce Beáty Kaňokové

Sebevědomí a svoboda v herecké tvorbě

Práce Beáty Kaňokové je poněkud výjimečná. S trochou nadsázky by se dala nazvat „ Jak mne 4 roky mučili na DAMU“.

Na rozdíl od jiných, mimochodem stále častěji se vyskytujících prací na toto téma (nedostatečné sebevědomí, zdá se, je základní bolestí herců na naší fakultě!!??), ve kterých čteme obligátní stesky, nelze upřít Beátě Kaňokové jistou zarputilost ve formulování problému a nepochybně i inteligenci a úroveň.

Nešetří ve svém popisu nikoho. Ani pedagogy a jejich metody, ani prostředí školy, režiséry ale ani – a to především - sebe. Beáta trpěla zřejmě skoro po celou dobu studia obsedantní představou vlastní nedostatečnosti a neúspěšnosti. Měla dojem, že pedagogy nezajímá, dokonce možná, že se jí dost nevěnují. Že je opomíjena, obsazována jen jaksi do počtu. Nutno dodat, že se poněkud seabemrskácky dokáže podrobně rozepisovat o svých neúspěších, ale zcela pomine zjevné úspěchy. Například za svůj výkon v roli Maryši v režijním klauzurním cvičení (režie Jan Holec) byla jako jediná z ročníku oceněna známkou A a klauzura se hraje s velkým úspěchem ve studiu Švandova divadla dodnes. Je také poněkud sporné její tvrzení, že v Disku pro ni nebyly adekvátní role. V Téměř třech sestrách hrála Natašu (tuto roli ovšem považuje za vedlejší a zřejmě nezajímavou !), v Pomně měla roli hlavní a v Kamarádech klíčovou. Z popisu celého období pobytu na DAMU jakoby dýchala zvláštní směs nedostatku sebevědomí a pochybností, která je ovšem kombinovaná se skoro absolutními nároky na sebe a své okolí. Málem by se mi chtělo napsat, že na dně celého problému vidím pýchu a nezpracovanou ambici a také možná neschopnost nebo neochotu prohrávat. A z proher pak těžít inspiraci pro další práci. Nicméně intenzita a inteligence, se kterou Beáta vede svůj zápas se sebou samotnou a se

svým okolím, je pozoruhodná, imponující. Proto bylo pro mne jako pro pedagoga její psaní zajímavé, zneklidňující, i když samozřejmě to nebylo vždy příjemné čtení. Ale oceňuji odvalu, se kterou to vše podstoupila. Po konzultacích této diplomové práce jsem si byla nucena si klást otázky:

-Jsou naše pedagogické výstupy opravdu srozumitelné a čitelné?

-Máme vůbec od posluchačů dostatečnou zpětnou vazbu?

-Víme nebo alespoň tušíme, co se v nich během zejména prvních čtyř semestrů děje?

-Přesto, že mám pocit, že se věnuji pedagogické práci cele a naplno, mohu mít ještě nějaké rezervy? Jaké?

-Nepodceňuji psychickou křehkost posluchačů zejména v počátcích studia?

-Nejsou naše metody poněkud razantní?

-Smí se používat při pedagogickém procesu humor, nadsázka?

-Opravdu je možné, aby posluchač, kterému se věnujeme se svým nejlepším svědomím a vědomím po čtyři semestry, zažil poprvé tvůrčí svobodu, odvalu a radost z existence na jevišti až- při zkoušení a reprízování imerzivního divadla ? (inscenace Pomezí režisérů Brychty, Tretiaga a Součkové- předesílám, že zrovna mne snad nikdo nemůže podezírat, že jsem proti tomuto typu divadla jakkoli zaujatá, že jej nerespektuju či na něj žárlím).

-Jakým způsobem stimulovat u posluchačů sebevědomí a odvalu, které jsou nutné k uvolnění a svobodě, bez nichž se neobejde žádná skutečná tvorba?

Je dobré, že občas někdo napíše takovou reflexi a Beáta to zkusila. I rozsah práce napovídá, že prošla díky psaní jakousi očištnou branou, možná psychoterapeutickou kúrou. Přeju jí na další cestu vše dobré a hodně tolerance a trpělivosti. Se sebou, svým okolím i s divadlem.

Divadelní provoz je dle mé zkušenosti mnohem nemilosrdnější než laboratoř školy a na sebevědomí herce útočí nesrovnatelně silněji. A také bych jí poradila, aby při herecké práci neztrácela smysl pro humor.

„Divadlo se má dělat ne VÁŽNĚ, ale hodně POŘÁDNĚ.“

Jan Grossman

Práci doporučuji k obhajobě.

Navrhovaná známka B.

doc. MgA. Eva Salzmannová